

Arrest

nr. 202 179 van 10 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HALSBERGHE
Canadaplein 1/glv
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 20 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 oktober 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 23 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 december 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 september 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 22 september 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 6 januari 2012 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nummer 72 793 het ingediende annulatieberoep tegen voormelde beslissing.

Op 8 september 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 13 december 2011 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 28 maart 2012 verwerpt de Raad het annulatieberoep bij arrest met nummer 78 205.

Op 16 januari 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, aangevuld op 2 mei 2012. Op 16 mei 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest met nummer 102 717 vernietigt de Raad de onontvankelijkheidsbeslissing op 13 mei 2013. In hetzelfde arrest worden het schorsings- en annulatieberoep ten aanzien van het bevel verworpen. Op 4 juni 2013 wordt de aanvraag van 16 januari 2012 onontvankelijk verklaard. Tevens wordt de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 6 november 2013 verwerpt de Raad bij arrest met nummer 113 374 het ingediende schorsings- en annulatieberoep.

Op 4 juli 2012 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 18 september 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nummer 97 149 stelt de Raad op 14 februari 2013 afstand van geding vast.

Op 31 januari 2013 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 16 mei 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen worden ingetrokken. Bij arrest met nummer 111 700 van 10 oktober 2013 verwerpt de Raad het schorsing- en annulatieberoep. Op 6 november 2013 wordt de op 31 januari 2013 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Op 6 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 7 maart 2017 verwerpt de Raad de annulatieberoepen bij arresten met nummers 183 517 en 183 518.

Op 8 april 2013 wordt voormelde aanvraag van 4 juli 2012 onontvankelijk verklaard. Op 3 oktober 2013 wordt voormelde beslissing ingetrokken. Op 7 november 2013 verwerpt de Raad het beroep bij arrest met nummer 113 522. Op 8 oktober 2013 wordt de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Op 7 juli 2017 verwerpt de Raad het annulatieberoep bij arrest met nummer 189 563.

Op 19 juli 2016 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 15 december 2016 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voormelde aanvraag onontvankelijk.

Op 3 oktober 2017 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 23 oktober 2017 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. De beslissing wordt op 20 november 2017 ter kennis gebracht aan verzoekster. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.10.2017 bij onze diensten werd ingediend door :

Mijnheer S., M. (R.R.: ...)

geboren te Gjorchze op (...) 1977

Mevrouw M. E. (R.R.: ...)

geboren te Skopje op (...)1976

+ kind: M. M. geboren te (...)2001

nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

adres: (...) Oostende

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 04.07.2012 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 03.10.2017 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 03.10.2017 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.”

Op 23 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt op 20 november 2017 ter kennis gebracht aan verzoekster. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam + voornaam: M., E.

geboortedatum: (...)1976

geboorteplaats: Skopje

nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

+ kind: M. M. geboren te (...)2001

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene toont niet aan sedert wanneer zij in België verblijft.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 06.11.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 14.11.2013. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel geformuleerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplichting zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet “*juncto schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel, en zorgvuldigheids- en rechtszekerheidsbeginsel (vertrouwensbeginsel) als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in hoofde van verweerster.*”

Ter adstruering zet verzoekster het volgende uiteen:

"I) IN RECHTE

III.A Betreffende de eerste bestreden beslissing

III.A.1 Enig middel

Schending van de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 9ter en artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 juncto schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel, en zorgvuldigheids- en rechtszekerheidsbeginsel (vertrouwensbeginsel) als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in hoofde van verweerster

'De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen' (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

'De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen' (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678.) quod non in casu.

III.1. Verweerster verklaart in toepassing van art. 9ter § 3, 5° Vr.W. de door VER-ZOEKSTER ingediende aanvraag tot machtiging tot onbepaald verblijf dd. 03.10.2017 thans op 23.10.2017 onontvankelijk.

Verweerster motiveert haar beslissing dd. 23.10.2017 onder verwijzing naar de eerder op 04.07.2012 door VERZOEKSTER ingediende aanvraag tot verblijfsmachtiging en de alsdan aan verweerster medegedeelde medische stukken, hetgeen thans en gelet het standaard medisch getuigschrift van 19.09.2017 (SMG) volgens verweerster enkel toelaat te besluiten dat 'aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt' de aanvraag van 03.10.2017 onontvankelijk is, quod non.

Verweerster verwijst in dit verband louter naar de eerdere aanvraag van 04.07.2012 zonder mede te delen waarom en wanneer aangaande deze aanvraag een beslissing werd genomen.

Ook in het medisch verslag van de arts-adviseur van 20.10.2017 (zie stuk 1 in fine) wordt wel medegedeeld dat VERZOEKSTER thans met haar SMG van 19.09.2017 aantoonde dat zij lijdt aan een PTSD en dat zij eerder bij haar aanvraag van 04.07.2012 medische stukken voorlegde waaruit blijkt dat zij ook toen al aan PTSD leed, om te besluiten dat de gezondheidstoestand van VERZOEKSTER 'ongewijzigd' zou zijn, maar dit echter zonder mede te delen wat de impact hiervan is geweest op haar aanvraag van 04.07.2012 en zonder mede te delen wanneer en waarom de aanvraag van 04.07.2012 al dan niet onontvankelijk zou zijn verklaard en met welke medische elementen bij de aanvraag van 04.07.2012 zou zijn rekening gehouden.

III.1.2. Art. 9ter § 3, 5° Vr.W. 15.12.1980 luidt als volgt (eigen onderlijning en accentuering) :

Art. 9ter.

[...]

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Aangezien verweerster in de thans bestreden beslissing wel verwijst naar de eerder ingediende aanvraag van 04.07.2012 en zij thans stelt dat de ingeroepen medische aandoeningen in het standaard medisch getuigschrift (SMG) gevoegd bij de aanvraag van 03.10.2017 waaromtrent wordt beslist in de bestreden beslissing van 23.10.2017, louter zouden aangeven dat VERZOEKSTER thans een verblijfsmachtiging vraagt gelet het feit dat VERZOEKSTER volgens de arts-adviseur 'nog steeds lijdt aan PTSD' toont verweerster niet afdoende aan waarom zij de aanvraag van 03.10.2017 onontvankelijk verklaard.

Immers voor zover er thans medische elementen worden ingeroepen door VERZOEKSTER zoals daar zijn de PTSD waaraan zij lijdt met ernstige paniekaanvallen dewelke leiden tot psychoses, en voor zover verweerster motiveert dat deze medische problemen reeds geacht worden vroeger ingeroepen te zijn geweest, geeft verweerster niet aan wanneer en op welke gronden verweerster de aanvraag van 04.07.2012 heeft beoordeeld en wanneer zijn tot een beslissing zou zijn gekomen aangaande deze aanvraag.

Zodoende kan verweerster louter onder verwijzing naar het advies van haar arts-adviseur van 20.10.2017 die ook geen enkele informatie verstrekt over de beslissing die zou zijn genomen naar aanleiding van de aanvraag van 04.07.2012, thans niet wettig gemotiveerd beslissen aangaande de door VERZOEKSTER op 03.10.2017 ingeroepen elementen ter ondersteuning van haar aanvraag tot

machtiging tot verblijf in het Rijk en kan zij op 23.10.2017 niet dienstig oordelen tot de onontvankelijkheid van de aanvraag van VERZOEKSTER dd. 03.10.2017 op grond van art. 9ter § 3, 5° Vr.W. aangezien zij niet mededeelt welk gevolg werd gegeven aan de aanvraag van 04.07.2012 zodat voor zover verweerster haar beslissing grondt op een onderzoek van de door VERZOEKSTER ingeroepen elementen ter ondersteuning van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk wegens medische redenen van 03.10.2017 het loutere feit dat de diagnose van PTSD ook eerder gesteld op 04.07.2012 de aanvraag van 03.10.2017 niet onontvankelijk maakt.

Kortom er kan maar sprake zijn van een correcte toepassing van art. 9ter § 3, 5° Vr.W. voor zover de zelfde medische elementen worden ingeroepen ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk dewelke reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk en voor zover verweerster mededeelt welke beslissing zou zijn genomen op grond van de eerder ingeroepen elementen, voorkomend thans weer ingeroepen en die niet hebben geleid tot het verlenen van de verblijfsmachtiging.

Bij het nemen van de thans bestreden beslissing deelt verweerster niet mee aan VER-ZOEKSTER welke beslissing zij eerder heeft genomen betreffende de aanvraag van 04.07.2012 en om welke redenen.

Zodoende schendt de thans bestreden beslissing artikel 9ter Vr.W. 15.12.1980 (meer bepaald art. 9ter § 3, 5° Vr.W.) en ligt een schending voor van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.2 De Raad benadrukt in de eerste plaats dat waar verzoekster in de hoofding van het middel de schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel "*vertrouwensbeginsel*", zij niet *in concreto* uiteenzet op welke wijze de eerste bestreden beslissing die beginselen zou schenden zodat het middelonderdeel in die zin onontvankelijk is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt vooreerst aangegeven dat op 4 juli 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend. Vervolgens wordt, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsregel: artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet en naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 3 oktober 2017, gesteld dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 3 oktober 2017 eveneens werden ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze motivering laat verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster aangeeft het niet eens te zijn met de bestreden beslissing, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Voormelde schending moet *in casu* worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing wordt gesteund. In dit kader dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden, die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen.

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1 (...)

§ 2 (...)

§ 3 (...)

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...)

§ 8 (...).”

Artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet stelt bijgevolg dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van die aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige verblijfsaanvraag op grond van diezelfde bepaling. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in die zin heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing. Meer bepaald verwijst hij, zoals hoger gesteld, naar een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die werd ingediend op 4 juli 2012. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies opgesteld door de ambtenaar-geneesheer op 20 oktober 2017, hetgeen luidt als volgt:

“Naam: M., E. (R.R.: ...)

Vrouwelijk

Nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

geboren te Skopje op (...)1976

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 03.10.2017 en d.d. 04.07.2012 te vergelijken.

Aangeleverde documenten :

Standaard Medisch Getuigschrift d.d. 19-9-2017 van Dr. H., psychiater, met de volgende informatie:

- *Ernstig familiaal trauma in de voorgeschiedenis*
- *Heden PTSD met paniekaanvallen en psychose*
- *Medicamenteuze behandeling met Fluoxetine en Olanzapine*

■ **Prognose goed "zo mevrouw beslist om ernstige therapie aan te vatten en inzet te vertonen"**

In conclusie kunnen we hier stellen dat betrokkene nog steeds lijdt aan een Post Traumatisch Stress Syndroom met variabele symptomatologie, medicamenteus behandeld, maar met weinig positieve wil tot oplossing van het probleem van de kant van betrokkene (cf. nota behandelend arts).

Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 3-10-2017 een SMG voor waaruit we kunnen besluiten dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 04-7-2012. In de huidige attesten wordt nog steeds vermeld dat betrokkene lijdt aan PTSD.

Op het SMG d.d. 3-10-2017 wordt dus geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene."

De rode draad doorheen het betoog van verzoekster betreft de kritiek dat in de bestreden beslissing en in het medisch advies louter wordt verwezen naar de eerdere aanvraag van 4 juli 2012 zonder mede te delen waarom en wanneer aangaande deze aanvraag een beslissing werd genomen, evenmin als met welke medische elementen bij de aanvraag van 4 juli 2012 rekening zou zijn gehouden. Naar haar mening heeft de ambtenaar-geneesheer niet afdoende gemotiveerd waarom de aanvraag van 3 oktober 2017 onontvankelijk werd verklaard.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing en in het medisch advies van 20 oktober 2017 inderdaad wordt verwezen naar de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 4 juli 2012. De ambtenaar-geneesheer beperkt zijn advies evenwel niet tot deze loutere verwijzing. Meer bepaald somt hij op aan welke aandoening verzoekster ingevolge het standaard medisch getuigschrift van 19 september 2017 lijdt en concludeert hij dat zij nog steeds lijdt aan een Post Traumatisch Stress Syndroom met variabele symptomatologie, medicamenteus behandeld, *"maar met weinig positieve wil tot oplossing van het probleem van de kant van betrokkene (cf. nota behandelend arts)"*. Eveneens verwijst hij uitdrukkelijk naar het standaard medisch getuigschrift gevoegd bij de aanvraag van 3 oktober 2017 waaruit hij besluit dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd is ten aanzien van het medisch attest gevoegd bij de aanvraag van 4 juli 2012. In de huidige attesten wordt *"nog steeds"* vermeld dat betrokkene lijdt aan PTSD en in het standaard medisch getuigschrift van 3 oktober 2017 wordt *"dus"* geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor verzoekster, zo stelt hij. Hij besluit dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekster bevestigt. De Raad stelt dan ook vast dat uit de motieven afdoende blijkt op welke elementen de ambtenaar-geneesheer doelt.

Daarnaast dient er te worden vastgesteld dat verzoekster voormelde motieven niet als dusdanig betwist, minstens toont zij niet aan welke nieuwe elementen zouden zijn ingeroepen in haar recente aanvraag zodat onterecht toepassing zou zijn gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt en uit het administratief dossier blijkt bovendien dat voormelde aanvraag op 8 oktober 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster kan hieromtrent niet onwetende zijn daar voormelde beslissing haar op 17 oktober 2013 ter kennis wordt gebracht en zij bovendien een schorsings- en annulatieberoep indient bij de Raad. Op 7 juli 2017 verwerpt de Raad voormeld beroep bij arrest met nummer 189 563. Verzoekster toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij haar grief.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin toont zij aan dat de bestreden beslissing niet werd voorbereid of onzorgvuldig te werk is gegaan. Aldus wordt een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel niet aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In een tweede middel, geformuleerd ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet gelezen in samenhang met artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht “gelet op art. 62 Vr.W. en het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

Ter adstruering zet verzoekster het volgende uiteen.

“III.B Betreffende de tweede bestreden beslissing

III.B.1. Enig middel

Schending van art. 7 Vr.W. gelezen in samenhang met 9ter Vr.W. 15.12.1980 en art. 3 en 8 EVRM en tevens houdende een schending van de materiële motiveringsplicht gelet op art. 62 Vr.W. en het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

III.B.1. In de tweede bestreden beslissing verwijst verweerster louter naar art. 7 eerste lid 2° Vr.W.

Onverlet dat VERZOEKSTER thans inderdaad in het Rijk verblijft (samen met haar gezin) zonder in het bezit te zijn van een geldig visum doet dit geen afbreuk aan het feit dat verweerster op 23.10.2017 niet dienstig louter kan verwijzen naar art. 7 Vr.W. 1° Vr.W. teneinde lastens VERZOEKSTER een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten te betekenen.

Te meer verweerster samen met de eerste bestreden beslissing thans de tweede bestreden beslissing neemt en naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en tegelijk met de eerste bestreden beslissing zodat niet kan worden ontkend dat de thans bestreden beslissingen connex zijn en de huidige voorzieningen dan ook ontvankelijk zijn gelet deze connexiteit en gelet de vernietiging van de eerste bestreden beslissing onder meer dient te leiden tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing.

Immers luidt art. 7, eerste lid 2° Vr.W. Vr.W. (eigen cursivering en onderlijning) :

‘Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]

zodat het feit dat VERZOEKSTER zich thans in het Rijk bevindt zonder in het bezit te zijn van een geldig visum niet automatisch tot gevolg heeft dat de tweede bestreden beslissing dient te worden genomen door verweerster voor zover dit een beslissing om het grondgebied te verlaten, inhoudt.

Verweerster maakt in de tweede bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar het feit dat VERZOEKSTER in het Rijk verblijft met haar kernfamilie, alsmede geen enkele melding van het feit dat er in hoofde van VERZOEKSTER een ernstige medische problematiek speelt, zodat in elk geval rekening dient te worden gehouden met art. 3 en 8 EVRM.

III.B.2. Te meer mede gelet op art. 9ter Vr.W. naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) :

Art. 9ter.

‘§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.’

gelezen in samenhang met art. 3 EVRM naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) :

‘Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen’ hetgeen een absoluut recht betreft en gelet de directe werking in de interne Belgische rechtsorde van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (hierna en hiervoor EVRM), dient verweerster in elk geval rekening te houden met de aandoeningen van VERZOEKSTER, wat niet wordt betwist door verweerster, en dient verweerster zich te onthouden van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten lastens VERZOEKSTER aangezien verweerster zodoende met de thans bestreden tweede beslissing waarbij VERZOEKSTER het bevel

wordt gegeven het grondgebied onmiddellijk te verlaten daarbij geen enkele rekening heeft gehouden met de mate waarin deze aandoening de situatie van VERZOEKSTER zowel in het Rijk als in het herkomstland bepaalt, aangezien VERZOEKSTER immers tevens bescherming geniet onder toepassing van art. 3 EVRM.

Zodoende heeft verweerster bij het afleveren van de thans bestreden tweede bestreden beslissing geen enkele rekening gehouden met alle elementen van essentieel belang bij het al dan niet betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten lastens VERZOEKSTER nu zij de meer voordelige bepalingen van het internationaal verdrag zijnde het EVRM niet ten voordele van VERZOEKSTER laat doorwerken, minstens bij het nemen van de tweede bestreden beslissing hier ook geen rekening mee lijkt te willen houden en dit al evenmin in overweging neemt bij het nemen van de bestreden beslissingen.

III.2.3.Art. 7 Vr.W. luidt immers in aanhef (eigen cursivering en onderlijning) :

‘Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven’

De thans bestreden tweede beslissing schendt derhalve artikel 7 Vr.W. 15.12.1980 gelezen in samenhang met arts. 3 en 8 EVRM alsmede het artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 gelezen in samenhang met het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur gelet de draagwijdte van de bestreden beslissingen en de gevolgen die ze voor VERZOEKSTER sorteren.

Een gedwongen terugkeer naar haar herkomstland kan een folterende behandeling blijken in de zin van art. 3 EVRM en zodoende dienen de thans bestreden beslissingen te worden vernietigd na schorsing te meer na de vernietiging van de eerste bestreden beslissing VERZOEKSTER in elk geval in het bezit dient te worden gesteld van een attest van immatriculatie tot inschrijving in het wachtregister en waardoor de tweede bestreden beslissing geen nadelig effect voor haar kan sorteren.”

2.4 Verzoekster betoogt dat in de tweede bestreden beslissing niet louter kan worden verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissingen samenhangend zijn. Zij meent dat de tweede bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van en tegelijk met de eerste bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat ook in het bestreden bevel de juridische en de feitelijke motieven eenvoudig kunnen gelezen worden. Er wordt immers in de tweede bestreden beslissing verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoekster, vrijgesteld van visumplicht, langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen. De gemachtigde van de staatssecretaris specificeert dat verzoekster niet aantoonbaar sedert wanneer zij in België verblijft. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus in het betreffende bevel vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Uit het verzoekschrift blijkt dat de motieven overigens niet worden betwist zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Waar verzoekster meent dat de beslissingen samenhangend zijn en de vernietiging van de eerste bestreden beslissing tevens de vernietiging van het bevel met zich meebrengt, wijst de Raad erop dat uit het hoger gestelde blijkt dat geen gegronnd middel wordt aangevoerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing zodat voormelde stelling van verzoekster niet dienstig is.

Verzoekster is tevens de mening toegedaan dat het feit dat zij zich in het Rijk bevindt zonder geldig visum niet automatisch tot gevolg heeft dat de tweede bestreden beslissing dient te worden genomen door de gemachtigde voor zover dit een beslissing om het grondgebied te verlaten inhoudt. Zij vervolgt dat in de tweede bestreden beslissing geen enkele verwijzing wordt gemaakt naar het feit dat zij in het Rijk verblijft met haar kernfamilie, alsmede dat geen enkele melding wordt gemaakt van de ernstige medische problematiek. Zij verwijst vervolgens naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet gelezen in samenhang met artikel 3 van het EVRM en naar artikel 8 van het EVRM.

Het hoofdmotief van het bestreden bevel bestaat erin dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan toegelaten is. De Raad benadrukt dat de beslissing waarbij de medische aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt. De eerste bestreden beslissing enerzijds en het bestreden bevel anderzijds rusten immers op verschillende

rechtsgronden. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in het bestreden bevel gedane vaststellingen kon komen. Aangezien voormelde motieven uit het bestreden bevel pertinent zijn, volstaan deze motieven en dient de gemachtigde niet bijkomend naar de medische problematiek te verwijzen. Overigens stelt de eerste bestreden beslissing of het annulatieberoep verzoekster niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten om in België te verblijven. Bijgevolg toont verzoekster met haar betoog niet aan dat het bestreden bevel is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt ook ten aanzien van het bestreden bevel niet aangetoond. In zoverre verzoekster verder nog de schending van het evenredigheidsbeginsel lijkt aan te voeren, merkt de Raad op dat dit beginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat dergelijke kennelijke wanverhouding niet blijkt. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt bijgevolg evenmin aangetoond.

Met betrekking tot de verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 3 van het EVRM moet worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling voor een vreemdeling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

De Raad herinnert er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekster er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Zoals hoger reeds uiteengezet, werd de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard en kan het standpunt van verzoekster de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer niet aan het wankelen brengen. Verzoekster verliest uit het oog dat het haar toekomt om aan te tonen dat verzoekster een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling na een terugkeer naar haar herkomstland. Door de algemene beweringen te uiten dat de gemachtigde zich gelet op de medische aandoening diende te onthouden van het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat met essentiële elementen geen rekening werd gehouden en dat "(e)en gedwongen terugkeer naar haar herkomstland kan een folterende behandeling blijken in de zin van art. 3 EVRM en zodoende dienen de thans bestreden beslissingen te worden vernietigd na schorsing te meer na de vernietiging van de eerste bestreden beslissing VERZOEKSTER in elk geval in het bezit dient te worden gesteld van een attest van immatriculatie tot inschrijving in het wachtregister en waardoor de tweede bestreden beslissing geen nadelig effect voor haar kan sorteren.", voldoet verzoekster hieraan niet. Zij beperkt zich tot het uiten van onsamenvattende algemene beschouwingen, waarbij het overigens niet de Raad toekomt deze te ontrafelen, zonder *in concreto* aan te duiden om welke reden zij artikel 3 van het EVRM geschonden acht, laat staan dat een begin van bewijs wordt aangevoerd.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 8 van het EVRM, stelt zij enkel dat zij met haar kernfamilie in het Rijk verblijft, waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Nog daargelaten de vaststelling dat zij niet *in concreto* aanduidt om welke familieleden het gaat, stelt de Raad vast dat de eerste bestreden beslissing

eveneens wordt gericht aan de heer S. M. en het minderjarige kind M. M. Ook de tweede bestreden beslissing wordt gericht aan het minderjarige kind M.M. Overigens blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat ook ten aanzien van de heer S. M. en mevrouw A. S. een bevel werd afgeleverd om het grondgebied te verlaten, meer bepaald op 6 november 2013. De beroepen tegen deze bevelen werden door de Raad op 7 maart 2017 en 19 mei 2017 verworpen bij de arresten met nummers 183 518 en 187 157 zodat deze bevelen definitief geworden zijn. Verzoekster zet ook geenszins uiteen om welke reden haar kernfamilie haar niet zou kunnen vergezellen naar het land van herkomst.

Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet gelezen in samenhang met artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht "*gelet op art. 62 Vr.W. en het evenredigheid-beginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*" wordt niet aangetoond.

Het middel dat wordt gericht ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN